

Arrest

nr. 197 084 van 21 december 2017
in de zaak RvV X / II

In zake: X

**Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat K. DE PAUW
Koning Albertlaan 128
9000 GENT**

tegen:

**de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie
en Administratieve Vereenvoudiging.**

DE WND. VOORZITTER VAN DE IIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Bulgaarse nationaliteit te zijn, op 23 augustus 2017 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging van 13 juli 2017 die een einde stelt aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden met bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 21).

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 2 oktober 2017, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 23 oktober 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DE GROOTE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. HAEGEMAN, die *loco* advocaat K. DE PAUW verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat E. MATTERNE, die *loco* advocaat C. DECORDIER verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

Op 20 april 2016 dient de verzoeker, die de Bulgaarse nationaliteit heeft, een aanvraag in voor een verklaring van inschrijving als werknemer, burger van de Unie. Hij wordt op 8 juli 2016 in het bezit gesteld van een E-kaart.

Op 13 juli 2017 beslist de gemachtigde van de bevoegde staatssecretaris (hierna: de gemachtigde) een einde te stellen aan het recht op verblijf van meer dan drie maanden van de verzoeker en hem een bevel te geven om het grondgebied te verlaten.

Het betreft de bestreden beslissingen. Zij werden gezamenlijk, onder de vorm van een bijlage 21, aan de verzoeker ter kennis gebracht op 25 juli 2017 en zijn als volgt gemotiveerd:

"In uitvoering van artikel 42 bis van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen en van artikel 54 van het koninklijk besluit van 8 oktober 1981 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, wordt een einde gesteld aan het recht op verblijf van Naam: M., A. E., Nationaliteit: Bulgarije, Geboortedatum: (...)1975, Geboorteplaats: L., Identificatienummer in het Rijksregister: (...), Verblijvende te: (...)

Aan de betrokkene wordt bevel gegeven het grondgebied te verlaten binnen 30 dagen.

Reden van de beslissing:

Betrokkene diende een aanvraag in tot verklaring van inschrijving als werknemer op 20-04-2016 en verkreeg de E-kaart op 08-07-2016. Ter staving van zijn aanvraag had betrokkene een arbeidsovereenkomst voorgelegd van onbepaalde duur van de werkgever "E&S G. BVBA". Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15-12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Betrokkene werd op 22-05-2017 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Betrokkene tekende ons schrijven op 12-06-2017 waarna hij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene liet echter na om bewijsstukken voor te leggen. Uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat betrokkene officieel tewerkgesteld was tot 18-03-2016.

Overeenkomstig artikel 42bis § 2, 3° van de wet van 15-12-1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 § 4 of artikel 42 bis § 2,3° van de wet van 15-12-1980.

Bijgevolg kan betrokkene dan ook het verblijfsrecht als werknemer niet behouden. Indien betrokkene heden werkzoekende zou zijn, wat bij gebrek aan enig bewijs al niet vast te stellen is, dienen we alvast het volgende op te merken. Om het verblijfsrecht te kunnen bekomen als werkzoekende en logischerwijze dus ook te behouden dient betrokkene enerzijds aan te tonen ingeschreven te zijn als werkzoekende bij de VDAB of te beschikken over sollicitatiebewijzen. Aan deze voorwaarde is niet voldaan. Anderzijds dient hij ook aan te tonen een reële kans op tewerkstelling te maken. Hierover valt het volgende op te merken. Er blijkt nergens uit het administratief dossier dat betrokkene solliciteert naar een job en/of dat dit positieve resultaten heeft opgeleverd. Ook blijkt uit onderzoek van het administratief dossier dat betrokkene sinds het indienen van zijn bijlage 19 op 20-04-2016 nog geen enkele dag tewerkstelling in België heeft kunnen bekomen, zelfs niet op proef of in interim verband. Betrokkene heeft bij het indienen van zijn bijlage 19 op 20-04-2016 weliswaar een arbeidsovereenkomst van onbepaalde duur voorgelegd van de werkgever "E&S G. BVBA" maar uit onderzoek van het administratief dossier blijkt dat deze tewerkstelling al beëindigd werd op 18-03-2016. Betrokkene heeft met de arbeidsovereenkomst laten uitschijnen aan het werk te zijn, maar het tegendeel blijkt. Het is niet omdat betrokkene in het verleden al een tewerkstelling heeft kunnen bemachtigen dat we er automatisch kunnen van uit gaan dat betrokkene opnieuw tewerkgesteld zal worden in de nabije toekomst zonder enig bewijs dat hij tenminste actief op zoek is naar een nieuwe tewerkstelling en een reële kans maakt om aangenomen te worden. Het feit dat betrokkene tot op heden nog geen dag tewerkstelling heeft kunnen bekomen sinds het indienen van zijn bijlage 19 geeft hier dan ook blijk van. Betrokkene maakt op geen enkele wijze aannemelijk dat er binnenkort verandering zal komen in zijn situatie van werkloosheid door bijvoorbeeld een bewijs van een positief afgeronde sollicitatieprocedure, een werkbelofte, ... of een ander bewijs voor te leggen waaruit we kunnen afleiden dat betrokkene binnenkort aan de slag zal kunnen gaan. Het is bijvoorbeeld ook niet duidelijk of betrokkene over uitgesproken vaardigheden of kwalificaties beschikt die afgestemd zijn op de Belgische arbeidsmarkt, hier werden alleszins geen bewijzen van voorgelegd. Gezien al deze elementen is het derhalve niet onredelijk te stellen dat zijn reële kans op tewerkstelling niet valt af te leiden uit het administratief dossier. Dit gepaard gaande met het feit dat zijn dossier in de hoedanigheid van

werkzoekende ook onvolledig is doet besluiten dat hij het verblijfsrecht als werkzoekende evenmin kan behouden.

Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld of althans werden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 § 4 van de wet van 15-12-1980 en daarenboven een onredelijke belasting vormt, of tenminste gevormd heeft, voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In hoeverre betrokkene op dit ogenblik nog OCMW-steun ontvangt is niet geheel duidelijk daar wij ons enkel kunnen baseren op de informatie die zich in ons dossier bevindt. De melding van OCMW-steun die wij ontvangen hebben beperkt zich tot 30-04-2017. Betrokkene kreeg de kans om aan te tonen of hij al dan niet nog OCMW steun ontvangt en wat de reden hiervoor is, maar hij liet dit na. In elk geval, of betrokkene op dit ogenblik wel of geen OCMW steun geniet doet sowieso geen afbreuk aan het feit dat uit het administratief dossier op geen enkele manier blijkt dat betrokkene nog voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen behouden en dat betrokkene ook nagelaten heeft om, indien dit wel het geval zou zijn, de bewijzen hiervan voor te leggen.

In hoeverre betrokkene eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid, overeenkomstig art. 40 § 4 van de wet van 15-12-1980, het verblijfsrecht te behouden, kan dus bij gebrek aan medewerking niet worden vastgesteld. Gezien deze elementen in het dossier dient er overeenkomstig art. 42 bis § 1 van de wet van 15-12-1980 een einde gesteld te worden aan het verblijfsrecht van betrokkene.

Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer bekomen op 08-07-2016 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond. Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 22-05-2017 (betekend op 12-06-2017) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig art. 42 bis § 1, 3e lid waarmee rekening dient gehouden te worden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42 bis § 1, 3e lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.

Hierbij werd rekening gehouden met de in artikel 42 bis § 1, 2° - van de wet van 15-12-1980 vermelde omstandigheden.

Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak was van zijn belasting van het sociale bijstandstelsel. De duur van zijn verblijf in België, noch zijn persoonlijke situatie vormen een element waardoor hij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden. Betrokkene heeft er oorspronkelijk zelf voor gekozen het verblijfsrecht te bekomen in de hoedanigheid van werknemer. Hij zou dus in staat moeten zijn in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Volgens de informatie die voor ons beschikbaar is zou betrokkene intussen sinds 30-04-2017 geen leefloon meer ontvangen van het OCMW. De eventuele moeilijkheden waardoor hij nood had aan de financiële steun van het OCMW zijn dan ook niet meer relevant en kunnen dus ook geen element vormen waardoor betrokkene zou kunnen inroepen alsnog te beschikken over humanitaire elementen waardoor hij het verblijfsrecht zou kunnen behouden. Moest betrokkene alsnog OCMW-steun ontvangen dient nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene de kans kreeg om zijn situatie aan ons kenbaar te maken maar dit nagelaten heeft. Bijgevolg kan er met eventuele humanitaire elementen dan ook geen rekening gehouden worden bij deze beslissing.”

2. Over de rechtspleging

2.1. Aan de verzoeker werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegestaan, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van de beide partijen om de kosten ten laste van de andere partij te leggen.

2.2. De verzoeker heeft de griffie van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad), overeenkomstig artikel 39/81, vierde lid, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) er tijdig van in kennis gesteld dat hij geen syntheseseminarie wensen neer te leggen.

Dienvolgens wordt de procedure verder gezet conform artikel 39/81, eerste lid, van de vreemdelingenwet.

3. Onderzoek van het beroep

3.1. In een eerste middel voert de verzoeker de schending aan van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, *juncto* artikel 42bis van de vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de materiële motiveringsplicht.

Het eerste middel wordt als volgt toegelicht:

"A. Eerste onderdeel

Artikel 40 §4 Vreemdelingenwet luidt:

"Iedere burger van de Unie heeft het recht om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werkt zoekt en reële kans maakt om te worden aangesteld.

(...)"

Artikel 42bis luidt:

"§1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden van de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

(...)

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

2 Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid 1° in de volgende gevallen:

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven.

(...)" (eigen onderlijning)

Boven geciteerde artikelen regelen het recht op verblijf van economisch actieve EU-burgers. Concreet hebben EU-burgers, zoals verzoeker, die de Bulgaarse nationaliteit heeft, het recht om gedurende meer dan drie maanden in België te verblijven, indien zij het Rijk binnenkomen om te werken.

* * *

Verzoeker verkreeg op 8 juli 2016 een E-kaart ingevolge zijn aanvraag tot verklaring van inschrijving gedaan op 20 april 2016. Daarmee werd zijn recht op verblijf van meer dan drie maanden erkend.

Sinds 16 juni 2016 is de verzoeker gekend bij de praktijk van zijn huidige huisarts, die uitdrukkelijk verklaard dat de verzoeker sindsdien een aanslepende aandoening heeft die het werken voor hem onmogelijk maakt.

Dit zou voordien allicht ook al het geval zijn geweest, althans de huisarts. Dit was ook effectief het geval, reden waarom onder meer de eerdere samenwerking met de werkgever "E&S G. BVBA" op 18 maart 2016 werd stopgezet.

Dat de verzoeker deze arbeidsovereenkomst bij het indienen van zijn bijlage 19 op 20 april 2016 heeft voorgelegd, was geenszins om te laten uitschijnen aan het werk te zijn. Dit was gewoonweg de laatste tewerkstelling van verzoeker sinds wanneer hij door zijn aandoening verhinderd werd om te werken. Verzoeker ging er toen nog niet van uit dat zijn slechte gezondheid zou blijven aanhouden.

Omdat de verzoeker zich desondanks geconfronteerd zag met een aanhoudende ongeschiktheid om arbeid te verrichten en hij niet alleen in zijn eigen levensonderhoud doch ook in dat van zijn partner en minderjarige dochter dient te voorzien, wendde de verzoeker zich op 21 juni 2016 noodgedwongen tot het OCMW Gent om aldaar een aanvraag in te dienen tot het bekomen van een leefloon.

Het OCMW van Gent verleende hem met ingang van 21 mei 2016 een recht op een leefloon categorie 3, dit mogelijks in opleg op zijn eigen inkomsten en de inkomsten van zijn partner, namelijk variabel loon. De verzoeker voldeed immers aan alle wettelijke voorwaarden.

Aangezien er op heden nog sprake is van actief ziekte, stelt de huisarts dat de periode van arbeidsongeschiktheid minstens zal aanhouden tot 30 september 2017 (zie stuk 7 a)).

Verzoeker werd aldus tijdelijk arbeidsongeschikt verklaard.

Een EU-werknemer heeft het recht om in zijn gastland, in casu België te verblijven zolang hij of zij voldoet aan de voorwaarden die artikel 40 §4, eerste lid, 1° Vw. stelt.

Indien niet langer aan deze voorwaarden voldaan wordt, kan de minister of zijn gemachtigde op grond van artikel 42bis Vw. een einde stellen aan dit verblijf, tenzij de betrokkene onder één van de uitzonderingen valt die opgesomd staan in §2 van voormeld artikel, zoals onder meer in het geval hij of zij tijdelijk arbeidsongeschikt is als gevolg van ziekte of ongeval.

* * *

In casu besloot de verwerende partij om bovenstaande bevoegdheid uit te oefenen en besloot het verblijfsrecht van betrokkene op grond van artikel 40, §4 Vw. in te trekken om volgende reden:

"Overeenkomstig artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15-12-1980 kon hij nog 6 maanden, vanaf de dag dat hij onvrijwillig werkloos is geworden, beschouwd worden als werknemer. Intussen zijn deze 6 maanden echter ruimschoots overschreden en kan dus worden gesteld dat betrokkene niet meer als werknemer kan worden beschouwd overeenkomstig artikel 40 §4 of artikel 42bis §2, 3° van de wet van 15-12-1980. (...)"

In bovenstaande motivering wordt aangekaart dat verzoeker niet langer als werknemer beschouwd kan worden en evenmin onder de uitzonderingsgevallen zou vallen, waaronder het recht op verblijf behouden blijft, quod non.

Waar de verwerende partij stelt dat de verzoeker niet de toepassing kan genieten van de uitzonderingsgronden van artikel 42bis §2, 3° Vw., verwijst hij op geen enkel moment naar de uitzonderingsgrond in 1° van voormeld artikel.

Bij verzoekende partij werd sinds 16 juni 2016 (en vermoedelijk al eerder) een aanslepende aandoening vastgesteld. De huisarts oordeelde dat de periode van arbeidsongeschiktheid minstens zal aanhouden tot 30 september 2017. Het komt niet aan de verwerende partij toe zich in te laten met de medische specificatie, doch wel om na te gaan of de betrokkene zich in een van de uitzonderingsgevallen bevindt en of deze bewezen zijn.

Verzoeker kan wel degelijk de toepassing genieten van één van de uitzonderingsgronden van artikel 42bis §2, meer bepaald het geval onder 1° waarbij de werknemer TIJDELIJK arbeidsongeschiktheid is ingevolge ZIEKTE. Deze optie wordt nergens gemotiveerd noch onderzocht.

De bestreden beslissing schendt de toepasselijke regelgeving en dient alleen al om die reden vernietigd te worden, gezien zijn gebrek aan onzorgvuldigheid en gebrek aan motivering als voormeld. Uit niets in

de bestreden beslissing blijkt dat de verwerende partij ook maar éne werkelijke moeite gedaan heeft om een goed beeld te krijgen van de situatie van betrokkene.

Nadat de verwerende partij door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid geïnformeerd werd dat verzoeker steun van het OCMW ontvangt, nodigde zij verzoeker uit bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige economische situatie.

De verzoeker heeft een aantal stukken verstuurd, zonder te weten of deze stukken volstonden dan wel of er nog bijkomende stukken door de verwerende partij werden vereist.

Op basis van deze stukken kwam de verwerende partij tot het eenvoudige besluit dat verzoeker niet langer voldeed aan de voorwaarden om verblijf van meer dan drie maanden te genieten in België als werknemer en besloot om deze reden een bijlage 21 af te leveren. Nooit werd verzoeker bijkomend uitgenodigd gehoord te worden, of enige toelichting bij de door hem geleverde stukken te geven. De verwerende partij ging er gemakshalve van uit dat verzoeker permanent niet langer in staat is werk in loondienst te verrichten.

Gelet op het gebrek aan nader onderzoek kon de verwerende partij zich geen klaar beeld vormen van de situatie waarin verzoeker zich bevond op moment van de beslissing, en kon dus onmogelijk met kennis van zaken een gemotiveerde beslissing nemen. Zowel het zorgvuldigheidsbeginsel als de materiële motiveringsplicht zijn in die zin geschonden door de bestreden beslissing.

B. Tweede onderdeel

De minister of zijn gemachtigde beschikken over een appreciatiemarge om het verblijfsrecht van een economisch (tijdelijk niet)-actieve EU-burger in te trekken, indien deze niet meer over de voorwaarden voor verblijf als werknemer zou voldoen. Hij is niet verplicht het verblijfsrecht in te trekken, zodra niet langer aan de voorwaarden van artikel 40, §4 Vw. voldaan is, aldus art. 42bis, §1 Vw.:

“§1 Er KAN een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden (...).”

Bij het nemen van een beslissing dient de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 42bis, §1, derde lid Vw. bovendien rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, GEZONDHEIDSTOESTAND, GEZINSSITUATIE en ECONOMISCHE SITUATIE, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent kort, bondig en bij wijze van stijlformule inhoudelijk gesteld dat:

“Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer bekomen op 08-07-2016 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond. Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 22-05-2017 (betekend op 12-06-2017) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis §1, 3°lid waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42bis §1, 3° lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie, en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.” (eigen onderlijning)

Nergens uit bovenstaand citaat uit de bestreden beslissing blijkt dat er een deugdelijk onderzoek gedaan werd door verwerende partij om te achterhalen wat de gezondheidstoestand en gezinssituatie van verzoeker mocht zijn en geenszins werd gepeild naar de mate waarin verzoeker sociaal en cultureel geïntegreerd is in België.

De verwerende partij stelt dat “er geen relevante documenten werden voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 22-05-2017 (betekend op 12-06-2017) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis §1, 3° lid waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier”.

Zoals hierboven reeds aangehaald, heeft de verzoeker een aantal stukken verstuurd. De verzoeker heeft echter nooit vernomen in hoeverre deze stukken “relevant” genoeg waren voor de verwerende partij. Hoewel dit veel had kunnen uitklaren, heeft de verwerende partij nooit om bijkomende stukken of uitleg gevraagd. De verzoeker die weldegelijk een aantal humanitaire elementen toe te lichten heeft tot staving van zijn dossier, heeft dit dan ook niet naar behoren kunnen overbrengen aan de verwerende partij.

Louter stellen dat “bij deze beslissing rekening werd gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42bis §1, 3° lid van de wet van 15-12-1980” door zich te baseren op verzonden doch voor de verwerende partij niet relevante stukken, is dan ook te kort door de bocht. In werkelijkheid zijn er wél doorslaggevende humanitaire elementen van tel.

Waar de verwerende partij verder nog laat gelden dat “de verzoeker zich in de hoedanigheid van EU-burger evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, moet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen”, kan dit allesbehalve als een draagkrachtige, zorgvuldig geformuleerde motivering worden beschouwd en toont dit aan dat er in geen geval enig onderzoek werd gedaan naar de persoonlijke situatie van de verzoeker. Minstens werden voormelde parameters niet op afdoende wijze in rekening gebracht of ook maar in de balans gelegd bij het nemen van de beslissing; minstens blijkt dit niet uit de motivering van de beslissing.

Bij verzoeker werd een aanslepende aandoening vastgesteld. Op dit ogenblik heeft hij permanente verzorging nodig, neemt hij veel medicatie en heeft het dan ook regelmatig bijzonder lastig. Van verzoeker kan redelijkerwijs niet verwacht worden dat hij momenteel het land verlaat, gelet op bovenstaande situatie. Dit maakt het genezingsproces extra zwaar voor verzoeker.

Daarenboven verblijft de verzoeker hier in België met zijn partner en minderjarige dochter. Deze laatste moet weldra terug naar de schoolbanken, hetgeen de nodige kosten met zich meebrengt. Dit gezin uiteenrukken door de zieke vader het land uit te zetten, komt de momenteel precaire situatie binnen het gezin allesbehalve ten goede, wel integendeel.

De verwerende partij is kennelijk onredelijk geweest in het nemen van haar beslissing, daarbij toepassing makend van de haar toegekende mogelijkheid om het verblijfsrecht van een EU-burger, die bovendien slechts tijdelijk economisch niet-actief is ingevolge ziekte, in te trekken, zonder daarbij rekening te houden met onder meer zijn gezondheidstoestand en gezinssituatie.

De bestreden beslissing is aangetast door onwettigheid en dient derhalve vernietigd te worden.”

3.1.1. De artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen verplichten de administratieve overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de bestreden beslissing ten gronde liggen en dit op afdoende wijze. Het afdoende karakter van de motivering betekent dat de motivering pertinent moet zijn, dit wil zeggen dat ze duidelijk met de beslissing te maken moet hebben, en dat ze draagkrachtig moet zijn, met name dat de aangehaalde redenen moeten volstaan om de beslissing te dragen.

De belangrijkste bestaansreden van deze uitdrukkelijk motiveringsplicht bestaat erin dat de betrokkene in de hem aanbelangende beslissing zelf de motieven moet kunnen aantreffen op grond waarvan ze werd genomen, derwijze dat blijkt, of minstens kan worden nagegaan of de overheid is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan binnen de perken van de redelijkheid tot haar beslissing is gekomen, opdat de betrokkene met kennis van zaken zou kunnen

uitmaken of het aangewezen is de beslissing met een annulatieberoep te bestrijden (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 17 december 2014, nr. 229.582).

Luidens artikel 39/78 *juncto* artikel 39/69, § 1, tweede lid, 4°, van de vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “*een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen*”. Onder ‘middel’ in de zin van deze bepaling moet worden begrepen: “*de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden*” (RvS 17 december 2004, nr. 138.590; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 4 mei 2004, nr. 130.972).

Wat de in de aanhef van het eerste middel aangehaalde schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreft, merkt de Raad op dat uit verzoekers uiteenzettingen niet kan blijken hoe de bestreden beslissingen deze bepalingen zouden schenden. In het eerste middelenonderdeel zet de verzoeker concreet uiteen hoe de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel en de hoorplicht zouden zijn geschonden, dit in samenhang met de artikelen 40, §4, eerste lid, 1°, en 42*bis* van de vreemdelingenwet. In het tweede middelenonderdeel betoogt de verzoeker dat de verweerder bij het nemen van de bestreden beslissingen kennelijk onredelijk heeft gehandeld en dat hij geen rekening hield met de gezondheidstoestand en de gezinssituatie van de verzoeker. Deze kritieken hebben echter geen uitstaans met de uitdrukkelijke motiveringsplicht. Zodoende wordt in verzoekers uiteenzettingen niet duidelijk uiteengezet op welke wijze de bestreden beëindigingsbeslissing en/of het bestreden bevel de uitdrukkelijk motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, zouden schenden.

Bovendien blijkt uit verzoekers uiteenzettingen duidelijk dat hij de motieven van de bestreden beslissingen kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt. Waar de verzoeker nog betoogt dat de gemachtigde niet heeft onderzocht of hij voldoet aan de uitzondering van artikel 42*bis*, §2, 1°, van de vreemdelingenwet, merkt de Raad nog op dat de formele of uitdrukkelijk motiveringsplicht slechts een positieve motivering behelst, in die zin dat de gemachtigde enkel de redenen moet weergeven waarom hij overgaat tot de beëindiging van het verblijfsrecht, zonder dat hij dus uitdrukkelijk dient te motiveren omtrent elke mogelijke uitzonderingsgrond waardoor dit verblijfsrecht mogelijks toch nog kan worden behouden.

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, in zoverre deze al op ontvankelijke wijze zou zijn aangevoerd, blijkt derhalve niet.

3.1.2. De verzoeker voert verder de schending aan van de materiële motiveringsplicht, de zorgvuldigheidsplicht, het redelijkheidsbeginsel en de hoorplicht, dit in het licht van de artikelen 40, §4, en 42*bis* van de vreemdelingenwet.

De materiële motiveringsplicht houdt in dat iedere administratieve rechtshandeling moet steunen op deugdelijke motieven, dit zijn motieven waarvan het feitelijk bestaan naar behoren bewezen is en die in rechte ter verantwoording van die handeling in aanmerking genomen kunnen worden (RvS 14 juli 2008, nr. 185.388; RvS 20 september 2011, nr. 215.206; RvS 5 december 2011, nr. 216.669).

Het zorgvuldigheidsbeginsel houdt in dat het bestuur zijn beslissing op zorgvuldige wijze moet voorbereiden. Dit impliceert dat de beslissing dient te steunen op werkelijk bestaande en concrete feiten die met de vereiste zorgvuldigheid werden vastgesteld. De zorgvuldigheidsplicht legt de overheid onder meer op om zorgvuldig te werk te gaan bij de voorbereiding van de beslissing en ervoor te zorgen dat de feitelijke en juridische aspecten van het dossier deugdelijk onderzocht worden, zodat zij met kennis van zaken kan beslissen (RvS 22 november 2012, nr. 221.475).

Zowel bij het beoordelen van de zorgvuldigheidsplicht als bij de beoordeling van de materiële motiveringsplicht, treedt de Raad niet op als rechter in hoger beroep die de ware toedracht van de feiten gaat vaststellen. Hij onderzoekt enkel of de overheid in redelijkheid is kunnen komen tot de door haar gedane feitenvaststelling en of er in het dossier geen gegevens voorhanden zijn die met die vaststelling onverenigbaar zijn. Verder toetst de Raad in het kader van zijn wettigheidstoezicht of het bestuur is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of het de feitelijke vaststellingen correct heeft beoordeeld en of het op grond daarvan niet onredelijk tot zijn besluit is gekomen (cf. RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

Ook het redelijkheidsbeginsel staat de Raad niet toe het oordeel van het bestuur over te doen, maar enkel dat oordeel onwettig te bevinden wanneer het tegen alle redelijkheid ingaat doordat de door het bestuur

geponeerde verhouding tussen de motieven en het dispositief volkomen ontbreekt (RvS 20 september 1999, nr. 82.301).

De *in casu* relevante bepalingen van artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet zijn de volgende:

“§ 4. Iedere burger van de Unie heeft het recht gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij :

1° hetzij in het Rijk werknemer of zelfstandige is of het Rijk binnenkomt om werk te zoeken, zolang hij kan bewijzen dat hij nog werk zoekt en een reële kans maakt om te worden aangesteld;”

Artikel 42bis van de vreemdelingenwet bepaalt voorts wat volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

§ 2. Een burger van de Unie behoudt evenwel het verblijfsrecht zoals voorzien in artikel 40, § 4, eerste lid, 1°, in de volgende gevallen :

1° hij is als gevolg van ziekte of ongeval tijdelijk arbeidsongeschikt;

2° hij bevindt zich, na ten minste één jaar te hebben gewerkt, in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsbemiddeling ingeschreven;

3° hij bevindt zich in een toestand van naar behoren vastgestelde onvrijwillige werkloosheid na afloop van een tijdelijke arbeidsovereenkomst van minder dan één jaar of hij is in de eerste twaalf maanden onvrijwillig werkloos geworden en heeft zich als werkzoekende bij de bevoegde dienst voor arbeidsvoorziening ingeschreven. In dit geval blijft het statuut van werknemer ten minste zes maanden behouden;

4° hij start met een beroepsopleiding. Behalve in geval van onvrijwillige werkloosheid is voor het behoud van het statuut van werknemer in dit geval een verband vereist tussen de voorafgaande beroepsactiviteit en deze opleiding.”

De verzoeker meent dat ten onrechte werd besloten dat hij niet valt onder de uitzonderingsgevallen om het verblijfsrecht alsnog te behouden, met name verwijt hij de gemachtigde enkel te hebben onderzocht of hij kan genieten van de uitzonderingsgrond van artikel 42bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet terwijl niet werd onderzocht of hij in aanmerking komt voor de uitzondering van artikel 42bis, §2, 1°, van diezelfde wet. De verzoeker meent dat hij wel degelijk beantwoordt aan deze laatste uitzonderingsgrond, nu hij als werknemer tijdelijk arbeidsongeschikt is wegens ziekte. Dienaangaande voegt hij een aantal stavingstukken toe aan het verzoekschrift. De verzoeker betoogt dat er geen zorgvuldig onderzoek werd gevoerd naar zijn situatie. Hij erkent dat hij werd uitgenodigd om bewijsstukken voor te leggen aangaande zijn huidige economische situatie en stelt dat hij een aantal stukken heeft verstuurd, zonder echter te weten of deze stukken volstonden. De verzoeker hekelt het feit dat hij niet bijkomend werd uitgenodigd om te worden gehoord en dat hij evenmin de gelegenheid kreeg om enige toelichting te geven bij de door hem geleverde stukken, zodat de gemachtigde er gemakshalve van uit ging dat hij niet langer in staat is werk in loondienst te verrichten.

De Raad wijst er vooreerst op dat de gemachtigde bij de beslissing tot beëindiging van het recht op verblijf van meer dan drie maanden als volgt motiveert:

“Overeenkomstig artikel 42bis § 1 van de wet van 15- 12-1980 kan de minister of zijn gemachtigde controleren of aan de naleving van de verblijfsvoorwaarden wordt voldaan. Dienst Vreemdelingenzaken

werd door de Kruispuntbank van de Sociale Zekerheid ingelicht dat betrokkene financiële steun ontvangt van het OCMW. De situatie van betrokkene is dus geheel gewijzigd.

Betrokkene werd op 22-05-2017 vriendelijk verzocht aan de hand van een schrijven ons in kennis te stellen van zijn huidige economische activiteiten, of bij gebrek daaraan, mee te delen welke bestaansmiddelen hij ter beschikking heeft. Betrokkene tekende ons schrijven op 12-06-2017 waarna hij nog 15 dagen de tijd had om de nodige bewijzen voor te leggen.

Betrokkene liet echter na om bewijsstukken voor te leggen.”

Deze vaststellingen stroken met de gegevens van het administratief dossier. Hieruit blijkt inderdaad dat de verzoeker op 12 juni 2017 daadwerkelijk kennis nam (hij tekende voor ontvangst) van de brief van 22 mei 2017, waarbij hem de volgende vragen werden gesteld:

“Op 08-07-2016 werd de betrokkene in de hoedanigheid van werknemer in het bezit gesteld van een E-kaart. Overeenkomstig artikel 42 bis §1 en artikel 42 septies van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen kan de Minister of zijn gemachtigde zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan. Uit onderzoek van het dossier lijkt betrokkene echter niet meer te voldoen aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Bijgevolg wordt overwogen om een einde te maken aan zijn verblijf. Zou u hem zo snel mogelijk kunnen oproepen en hem vragen om binnen de 15 dagen na de betekening van deze brief de volgende zake aan ons voor te leggen:

- *Ofwel het bewijs dat hij een activiteit in loondienst uitoefent: loonfiches + werkgeversattest (bijlage 19bis) of arbeidscontract.*
- *Ofwel het bewijs dat hij een zelfstandige activiteit uitoefent: (...)*
- *Ofwel het bewijs dat hij werkzoekende is en actief naar werk zoekt: inschrijving VDAB/Actiris of sollicitatiebrieven en bewijs van een reële kans om te worden aangesteld.*
- *Ofwel het bewijs dat hij houder is van eigen bestaansmiddelen of bestaansmiddelen die effectief via een derde persoon bekomen werden: (...)*
- *Ofwel het bewijs dat hij student is: (...)*

Gelieve eveneens aan betrokkene te vragen om een recent OCMW-attest voor te leggen. Het is de bedoeling dat het attest de bijdragen vermeldt die betrokkene tot op heden heeft genoten, alsook de omstandigheden waardoor hij steun heeft bekomen. Op die manier kan rekening worden gehouden met de persoonlijke situatie van de betrokkene bij de beoordeling van het dossier. Kunt u hem ook meedelen dat indien hij over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, hij de bewijzen van deze elementen kan voorleggen, overeenkomstig artikel 42bis §1, tweede en/of derde lid of artikel 42bis §2 of artikel 42septies van de voornoemde wet.”

Waar de verzoeker beweert dat hij in antwoord op deze uitnodiging “een aantal stukken” heeft verstuurd, merkt de Raad op dat zulks geheel niet blijkt uit de stukken van het administratief dossier. In tegendeel blijkt uit het dossier dat de gemachtigde, vlak voor het treffen van de thans bestreden beslissingen, op 13 juli 2017 nogmaals bij het gemeentebestuur informeerde of de verzoeker bewijzen heeft voorgelegd in het kader van de uitnodigingsbrief die hij op 12 juni 2017 ondertekende, waarna het gemeentebestuur bevestigde dat de verzoeker niets heeft voorgelegd. Met de loutere bewering dat de verzoeker een aantal stukken heeft verstuurd, waarbij hij overigens niet eens verduidelijkt welke stukken hij precies zou hebben overgemaakt, toont de verzoeker dan ook geen onzorgvuldigheid in de feitenvinding of een gebrek in de motivering aan. De verzoeker slaagt er met zijn loutere en bijzonder vage bewering niet in de vaststelling dat hij naliet bewijsstukken voor te leggen, te weerleggen.

Aangezien de verzoeker niet concreet aantoont dat hij wel degelijk bewijzen heeft voorgelegd in antwoord op de hierboven geciteerde vragen, kan hij evenmin dienstig aanvoeren dat hij niet in de gelegenheid werd gesteld om bijkomende inlichtingen te verschaffen bij de voorgelegde stukken en dat hij nooit heeft vernomen waarom de verstuurde stukken niet relevant genoeg waren.

Waar de verzoeker laat uitschijnen dat hij, gelet op zijn tijdelijke arbeidsongeschiktheid wegens ziekte, voldoet aan de uitzondering bepaald in artikel 42bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet en hij de gemachtigde verwijt dienaangaande geen onderzoek te hebben verricht, merkt de Raad op dat de gemachtigde in zijn schrijven van 22 mei 2017, zoals hierboven geciteerd, de verzoeker wel degelijk uitdrukkelijk heeft uitgenodigd om bewijzen voor te leggen overeenkomstig artikel 42bis, §2, van de

vreemdelingenwet en om een OCMW-attest voor te leggen dat vermeldt welke de omstandigheden zijn waardoor hij steun heeft genoten. Hieruit blijkt dat de gemachtigde wel degelijk het nodige heeft gedaan om te onderzoeken of de verzoeker in aanmerking komt voor alle uitzonderingsbepalingen van artikel 42bis, §2, van de vreemdelingenwet. Het kan enkel aan de verzoeker worden verweten dat hij, toen hij daaromtrent werd bevestigd, niet naar voor heeft gebracht dat hij tijdelijk arbeidsongeschikt was en derhalve viel onder de uitzondering van artikel 42bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet. Hij kan zijn eigen in gebreke blijven dan ook niet afwentelen op de gemachtigde: de zorgvuldigheidsverplichting die rust op de bestuursoverheid rust in het kader van een wederkerig bestuursrecht immers evenzeer op de rechtsonderhorige (cf. RvS 28 april 2008, nr. 182.450, *DE GRAEVE*). Er kan de gemachtigde op dit punt geen onzorgvuldige feitenvinding worden aangewreven. Voorts staat het niet aan de Raad om zich in de plaats van het bevoegde bestuur te stellen door aan de hand van de thans door de verzoeker bijgebrachte stukken en argumenten te oordelen of er al dan niet is voldaan aan de uitzonderingsbepaling van artikel 42bis, §2, 1°, van de vreemdelingenwet.

De Raad benadrukt dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. Bij zijn wettigheidstoezicht kan hij dan ook enkel rekening houden met de feitelijke en juridische gegevens waarvan het bestuur kennis kon hebben op het moment van de bestreden rechtshandeling (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). In de mate dat de verzoeker thans stukken en elementen bijbrengt die hij niet eerder aan de verweerder heeft voorgelegd, moet er dus op worden gewezen dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij met deze pas voor het eerst naar voor gebrachte elementen rekening zou houden.

Zoals *supra* reeds werd vastgesteld, werd de verzoeker per brief uitgenodigd om alle bewijzen en elementen bij te brengen in het kader van de eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht. Daarbij werd tevens uitdrukkelijk medegedeeld dat de verzoeker, indien hij over humanitaire elementen beschikt waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, hij de bewijzen van deze elementen kon voorleggen. Hierbij wordt tevens uitdrukkelijk gewezen op het bepaalde in artikel 42bis §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: *“Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”* Bijgevolg kwam het aan de verzoeker zelf toe om zijn gezondheidssituatie en gezinstoestand te verduidelijken en om desbetreffend bewijzen naar voor te brengen. Aangezien de verzoeker aan deze vraag echter geen enkel gevolg heeft gegeven, kan het de gemachtigde niet worden verweten dat hij niet motiveerde omtrent enige concrete gezondheidsproblematiek of familiale omstandigheid van de verzoeker. Het spreekt voor zich dat geen rekening kon worden gehouden met elementen waaromtrent door de verzoeker geen stavingstukken werden voorgelegd.

Omtrent verzoekers gezins- en gezondheidssituatie wordt in de bestreden akte dan ook op pertinente wijze het volgende gesteld: *“Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.”* De verzoeker toont niet aan dat met deze vaststellingen ten onrechte voorbij zou zijn gegaan aan enig concreet gegeven dat aan de gemachtigde ter kennis was (gebracht) op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Evenmin toont hij aan dat deze vaststellingen feitelijk of juridisch onjuist zouden zijn. Met de loutere verwijzing naar zijn ziekte en het schoollopen van zijn dochter, toont de verzoeker nog niet aan dat de behandeling van deze ziekte of het school lopen van zijn dochter niet mogelijk zou zijn in Bulgarije of in enig ander Schengenland.

Het recht om te worden gehoord waarborgt voorts dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. De hoorplicht houdt niet in dat dit "*horen*" noodzakelijk mondeling moet gebeuren (RvS 10 juni 2004, nr. 132.280). Het volstaat dat de betrokkene in de gelegenheid werd gesteld om nuttig zijn standpunt naar voor te brengen omtrent de te nemen beslissing, hetgeen ook schriftelijk kan.

Waar de verzoeker aangeeft dat hij, na de voormelde uitnodigingsbrief, niet bijkomend werd uitgenodigd om te worden gehoord, merkt de Raad op dat de verzoeker erkent dat hij met een schrijven van de verweerder, dat blijkens de stukken van het administratief dossier op 12 juni 2017 werd ter kennis gebracht, werd uitgenodigd om in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet alle relevante stukken mede te delen met betrekking tot zijn huidige situatie. De verzoeker werd aldus uitdrukkelijk geïnformeerd nopens het feit dat de gemachtigde, aan de hand van de nieuwe voor te leggen stukken, zou nagaan of de verzoeker nog beantwoordde aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt dat de verzoeker op geen enkele wijze heeft gereageerd op deze uitnodigingsbrief. De verzoeker kreeg van de gemachtigde vijftien dagen de tijd om relevante gegevens naar voor te brengen, en nog eens twee weken nadien werden de bestreden beslissingen getroffen. Het blijkt echter dat de verzoeker na de kennisname van de uitnodigingsbrief en voorafgaand aan de bestreden beslissingen geen enkel stuk heeft overgemaakt aangaande zijn economische toestand en dat hij evenmin enig humanitair element heeft doen gelden waardoor hij het verblijf alsnog zou kunnen behouden. In de gegeven omstandigheden moet dan ook worden vastgesteld dat de verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gehad om alle nuttige elementen aan de gemachtigde voor te leggen, doch zelf in gebreke is gebleven. Dergelijk gebrek aan zorgvuldigheid kan enkel aan de verzoeker zelf worden verweten, en kan niet worden aanzien als een schending van de hoorplicht of van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de gemachtigde. De verzoeker heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Dat de verweerder hem nogmaals zou moeten horen met het oog op het bekomen van bijkomende informatie, kan niet worden bijgetreden.

Samengevat moet worden gesteld dat de verzoeker niet heeft aannemelijk gemaakt dat de gemachtigde op kennelijk onredelijke of onzorgvuldige wijze tot de bestreden beslissingen is gekomen, en al evenmin dat de bestreden akte niet afdoende of niet deugdelijk zou zijn gemotiveerd of dat de verzoeker niet in de mogelijkheid zou zijn gesteld om op een nuttige wijze zijn standpunt te doen kennen.

De verzoeker toont ook geen schending aan van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, *juncto* artikel 42bis van de vreemdelingenwet.

Het eerste middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

3.2. In een tweede middel voert de verzoeker wederom de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel, van de materiële motiveringsplicht en van de hoorplicht. De verzoeker werpt tevens op dat de artikelen 40, §4, eerste lid, 2°, *juncto* artikel 42bis van de vreemdelingenwet is geschonden.

Het tweede middel wordt als volgt toegelicht:

“TWEEDE MIDDEL: schending van artikel 40 §4, eerste lid, 2° juncto artikel 42bis van de Vreemdelingenwet, van de artikelen 2 en 3 van de Wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, schending van de hoorplicht, het zorgvuldigheidsbeginsel, redelijkheidsbeginsel en de algemene motiveringsplicht als algemene beginselen van behoorlijk bestuur

A. *Verblijfsrecht van EU-burgers op grond van voldoende bestaansmiddelen: Artikel 40 §4, eerste lid, 2° juncto artikel 42bis van de Vreemdelingenwet*

Artikel 40 §4 Vreemdelingenwet luidt:

“Iedere burger van de Unie heeft het recht om gedurende meer dan drie maanden in het Rijk te verblijven indien hij de in artikel 41, eerste lid, bedoelde voorwaarde vervult en hij:

1° ...

2° hetzij voor zichzelf over voldoende bestaansmiddelen beschikt om te voorkomen dat hij tijdens zijn verblijf ten laste komt van het sociale bijstandstelsel van het Rijk, en over een verzekering beschikt die de ziektekosten in het Rijk volledig dekt.

...”

Artikel 42bis luidt:

“§1 Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, §4, en de in artikel 40bis, §4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor in artikel 40, §4, eerste lid, 2° en 3° bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde

kan zo nodig controleren of aan de naleving van de voorwaarden van de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

B. De bestreden beslissing

B.1. Motivering

Verwerende partij meent dat verzoeker ook op grond van artikel 40, §4, eerste lid, 2° Vw. geen recht heeft op verblijf van meer dan drie maanden.

Dit wordt als volgt in de bestreden beslissing gemotiveerd:

“Bij gebrek aan enige economische activiteit of bestaansmiddelen diende betrokkene zich kennelijk te wenden tot het OCMW om in zijn bestaansmiddelen te kunnen voorzien. Betrokkene moet dus eigenlijk beschouwd worden als beschikker van voldoende bestaansmiddelen. Maar aangezien deze bestaansmiddelen ter beschikking worden gesteld of althans werden gesteld door de Belgische overheid in de vorm van een leefloon, dient er te worden vastgesteld dat hij niet aan de voorwaarden voldoet zoals voorzien in art. 40 §4 van de wet van 15-12-1980 en daarenboven en onredelijke belasting vormt, of tenminste gevormd heeft, voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. In hoeverre betrokkene op dit ogenblik nog OCMW-steun ontvangt, is niet geheel duidelijk daar wij ons enkel kunnen baseren op de informatie die zich in ons dossier bevindt. De melding van OCMW-steun die wij ontvangen hebben, beperkt zich tot 30-04-2017. Betrokkene kreeg de kans om aan te tonen of hij al dan niet nog OCMW steun ontvangt en wat de reden hiervoor is, maar hij liet dit na. In elk geval, of betrokkene op dit ogenblik wel of geen OCMW steun geniet, doet sowieso geen afbreuk aan het feit dat uit het administratief dossier op geen enkele manier blijkt dat betrokkene nog voldoet aan de voorwaarden om het verblijfsrecht te kunnen behouden en dat betrokkene ook nagelaten heeft om, indien dit wel het geval zou zijn, de bewijzen hiervan voor te leggen.”

Bovenstaande motivering is niet alleen kennelijk onredelijk, zij is ook intern tegenstrijdig en bovendien foutief.

B.2. In hoofdde: De verzoeker vormt geen onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk

Het ontvangen van financiële steun van het OCMW leidt niet automatisch tot een intrekking van het verblijfsrecht ten aanzien economisch niet-actieve EU-burgers, maar suggereert louter dat er financiële moeilijkheden zijn in hoofde van betrokkene.

Om te bepalen of er effectief sprake is van een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk, moet conform artikel 42bis, §1, tweede lid Vw. rekening gehouden worden met het al dan niet tijdelijk karakter van deze financiële moeilijkheden, de duur van het verblijf in het Rijk, de persoonlijke situatie van betrokkene en de grootte van de uitgekeerde bedragen.

Inde bestreden beslissing wordt hieromtrent louter gesteld dat:

“Betrokkene toont op geen enkele wijze aan wat de oorzaak was van zijn belasting van het sociale bijstandstelsel. De duur van zijn verblijf in België, noch zijn persoonlijke situatie vormen een element waardoor hij het verblijfsrecht alsnog zou kunnen behouden. Betrokkene heeft er oorspronkelijk zelf voor gekozen het verblijfsrecht te bekomen in de hoedanigheid van werknemer. Hij zou dus in staat moeten zijn in zijn eigen levensonderhoud te voorzien. Volgens de informatie die voor ons beschikbaar is, zou betrokkene intussen sinds 30-04-2017 geen leefloon meer ontvangen van het OCMW. De eventuele moeilijkheden waardoor hij nood had aan de financiële steun van het OCMW zijn dan ook niet meer relevant en kunnen dus ook geen enkel element vormen waardoor betrokkene zou kunnen inroepen alsnog te beschikken over humanitaire elementen waardoor hij het verblijfsrecht zou kunnen behouden.

Moest betrokkene alsnog OCMW-steun ontvangen dient nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene de kans kreeg om zijn situatie aan ons kenbaar te maken maar dit nagelaten heeft. Bijgevolg kan er met eventuele humanitaire elementen dan ook geen rekening gehouden worden bij deze beslissing.”

Wanneer men naar voorliggende zaak kijkt, wordt duidelijk dat verzoeker slechts tijdelijk in de onmogelijkheid verkeert om arbeid te verrichten en dus ook tijdelijk noodzakelijke financiële steun ontvangt.

Dit blijkt immers in eerste instantie uit het de verklaring van de huisarts dat de periode van arbeidsongeschiktheid van de verzoeker minstens zal aanhouden tot 30 september 2017.

Uiteraard heeft de verzoeker zelf niet te kiezen wanneer hij terug gezond genoeg is om het werk terug aan te vatten.

Daarnaast komt uit de stukken ook duidelijk naar voor dat de verzoeker, ondanks zijn preciaire gezondheid, bereidwillig is om te werken. Hij doet er dan ook alles aan om aan het tijdelijk karakter van zijn huidige financiële situatie een einde te maken.

Verzoeker is op heden en sinds 20 juni 2017 ingeschreven bij de VDAB, weliswaar onder de gestelde voorwaarde dat hij op dit moment slechts 4 uur arbeid kan leveren, gezien zijn gezondheidssituatie. Ondanks zijn ervaring als bouwvakker, is de verzoeker zich bewust van het feit dat dergelijke betrekkingen geen optie meer vormen voor hem. Hij is, gelet op zijn situatie, dan ook bereid zich ruim op te stellen en elke mogelijke job die momenteel aan zijn gezondheidsvereisten beantwoordt, aan te vatten. Verzoeker is immers gewoon van te werken. 25 jaar lang heeft hij als bouwvakker noeste arbeid geleverd.

De verzoeker ontvangt in dat opzicht regelmatig sms'jes van de VDAB met potentieel werk. De verzoeker dient echter tevergeefs vast te stellen dat hierin telkens betrekkingen worden voorgesteld die, ondanks het feit dat dit uitdrukkelijk anders werd opgegeven, geenszins beantwoorden aan zijn huidige fysieke gezondheidssituatie.

Daarbovenop komt nog dat betrekkingen met een arbeidstijd van 4 uur ook in trek zijn bij andere gegadigden en verzoeker reeds meermaals bericht kreeg dat hij moest wachten.

In die zin klopt het dan ook dat “betrokkene er oorspronkelijk zelf heeft voor gekozen het verblijfsrecht te bekomen in de hoedanigheid van werknemer. Hij zou dus in staat moeten zijn in zijn eigen levensonderhoud te voorzien.” Dit is op heden nog steeds de bedoeling van de verzoeker, doch zijn ziekte verhindert hem dit.

De financiële steun die hij van het OCMW ontvangt is aldus noodzakelijk maar tijdelijk.

Verzoeker ontvangt op vandaag en sinds de verhoging van de bedragen van het leefloon, het minimumbedrag waaronder maatschappelijke integratie in de vorm van een leefloon kan toegekend worden. Dit bedraagt 1.156,53 EUR op maandbasis als samenwonende met gezinslast.

Gelet op de persoonlijke situatie van de verzoeker, vormt dit het enige bedrag waarmee de verzoeker op dit ogenblik in zijn onderhoud en dat van zijn partner en zijn minderjarige dochter dient te voorzien. Het is niet evident om met dit bedrag een gezin van drie te onderhouden. Verzoeker beseft dit maar al te goed en hoopt binnenkort dan ook terug aan de slag te gaan.

De verwerende partij ziet hier echter geen graten in en focust zich louter op deze periode waarin verzoeker het eventjes moeilijker heeft en inderdaad zijn recht op maatschappelijke integratie wenst in te roepen. In geen geval wordt er door de verwerende partij rekening gehouden of zelfs maar geïnformeerd naar de tijdelijkheid van de financiële steun en de reden waarom er beroep moet worden gedaan op het OCMW.

De verwerende partij stelt verder nog dat “volgens de informatie die voor ons beschikbaar is, zou betrokkene intussen sinds 30-04-2017 geen leefloon meer ontvangen van het OCMW. De eventuele moeilijkheden waardoor hij nood had aan de financiële steun van het OCMW zijn dan ook niet meer relevant en kunnen dus ook geen enkel element vormen waardoor betrokkene zou kunnen inroepen alsnog te beschikken over humanitaire elementen waardoor hij het verblijfsrecht zou kunnen behouden. Moest betrokkene alsnog OCMW-steun ontvangen dient nogmaals opgemerkt te worden dat betrokkene

de kans kreeg om zijn situatie aan ons kenbaar te maken maar dit nagelaten heeft. Bijgevolg kan er met eventuele humanitaire elementen dan ook geen rekening gehouden worden bij deze beslissing.”

Vooreerst blijkt uit de stukken dat de verzoeker ook ná 30-04-2017, met name vanaf 01-05-2017 nog financiële steun van het OCMW ontving en dit ook noodgedwongen moest ontvangen. De “eventuele” moeilijkheden zijn dus weldegelijk relevant en zelfs doorslaggevend als humanitair element waardoor de verzoeker zijn verblijfsrecht zou moeten kunnen behouden.

De informatie waarover de verwerende partij beschikt, is dus niet volledig. Waar de verwerende partij dan opwerpt dat de verzoeker het nagelaten heeft om zijn situatie kenbaar te maken – quod non, zie supra – besluit zij dan maar dat er geen humanitaire elementen voorhanden zijn in hoofde van de verzoeker.

Dit getuigt niet van een zorgvuldig en gedegen gevoerd onderzoek doch heeft meer iets van een ‘snelle’ afhandeling van het dossier. Dit is niet redelijk gelet op de verstrekkende gevolgen voor de verzoeker en diens gezin. Het loutere feit dat verzoeker momenteel tijdelijk een leefloon van het OCMW ontvangt, is voor verwerende partij klaarblijkelijk voldoende om automatisch te besluiten tot het intrekken van verzoekers verblijfskaart. Nochtans, zoals hierboven reeds gezegd, kan het ontvangen OCMW-steun niet automatisch leiden tot een dergelijke beslissing. Het verblijfsrecht kan pas ingetrokken worden indien de betrokkene een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk zou vormen, hetgeen in casu niet aan de orde is, zoals hierboven afdoende aangetoond.

De bestreden beslissing is ten eerste niet afdoende gemotiveerd, niet zorgvuldig genomen en zodoende aangetast door onwettigheid. In de mate dat verwerende partij niet in concreto onderzocht heeft of verzoeker een ‘onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel’ vormt of niet, schendt de bestreden beslissing art. 42bis, §1 Vw.

De bestreden beslissing dient vernietigd te worden.

B.3. Ondergeschikt: De bestreden beslissing is kennelijk onredelijk

Zoals ook onder punt C van het eerste middel in onderhavig verzoekschrift reeds opgemerkt, beschikt de verwerende partij over een appreciatiemarge in de beoordeling of zij wel dan niet het verblijfsrecht van een economisch niet-actieve EU-burger zal intrekken, indien niet langer aan de voorwaarden van artikel 40, §4, eerste lid, 2° Vw. voldaan wordt (quod non).

“§1 Er KAN een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie ...”

De minister of diens gemachtigde is nooit verplicht het verblijfsrecht in te trekken.

Bij het nemen van een beslissing dient de minister of zijn gemachtigde krachtens artikel 42bis, §1, derde lid Vw. rekening te houden met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, GEZONDHEIDSTOESTAND, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.

Hetgeen dienaangaande supra reeds uiteengezet werd, geldt ook hier.

In de bestreden beslissing wordt hieromtrent kort, bondig en bij wijze van stijformule gesteld dat: “Overeenkomstig art. 7 eerste alinea, 2° van de wet van 15-12-1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen wordt aan de betrokkene het bevel gegeven om het grondgebied te verlaten binnen de 30 dagen aangezien hij in het Rijk verblijft buiten de gestelde termijn gezien er een einde werd gesteld aan het verblijf van meer dan 3 maanden als werknemer bekomen op 08-07-2016 en dat hij niet meer toegelaten of gemachtigd is om hier te verblijven op basis van een andere rechtsgrond. Er werden geen relevante documenten voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 22-05-2017 (betekend op 12-06-2017) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis §1, 3°lid waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier. Bijgevolg is het redelijk te stellen dat betrokkene zonder problemen moet in staat zijn gevolg te geven aan deze intrekking van het verblijfsrecht. Bij deze beslissing werd rekening gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42bis §1, 3° lid van de wet van 15-12-1980. Zo is de duur van het verblijf niet van die aard om de bindingen met het land van herkomst te verliezen. Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand,

gezinssituatie, en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen.” (eigen onderlijning)

Nergens uit bovenstaand citaat uit de bestreden beslissing blijkt dat er een deugdelijk onderzoek gedaan werd door verwerende partij om te achterhalen wat de gezondheidstoestand en gezinssituatie van verzoeker mocht zijn en geenszins werd gepeild naar de mate waarin verzoeker sociaal en cultureel geïntegreerd is in België.

De verwerende partij stelt dat “er geen relevante documenten werden voorgelegd naar aanleiding van de hierboven vermelde uitnodigingsbrief van Dienst Vreemdelingenzaken d.d. 22-05-2017 (betekend op 12-06-2017) waarbij betrokkene werd gevraagd eventuele humanitaire elementen toe te lichten overeenkomstig artikel 42 bis §1, 3° lid waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van het dossier”.

Zoals hierboven reeds aangehaald, heeft de verzoeker een aantal stukken verstuurd. De verzoeker heeft echter nooit vernomen in hoeverre deze stukken “relevant” genoeg waren voor de verwerende partij. Hoewel dit veel had kunnen uitklaren, heeft de verwerende partij nooit om bijkomende stukken of uitleg gevraagd. De verzoeker die weldegelijk een aantal humanitaire elementen toe te lichten heeft tot staving van zijn dossier, heeft dit dan ook niet naar behoren kunnen overbrengen aan de verwerende partij.

Louter stellen dat “bij deze beslissing rekening werd gehouden met eventuele humanitaire elementen in overeenstemming met art. 42bis §1, 3° lid van de wet van 15-12-1980” door zich te baseren op verzonden doch voor de verwerende partij niet relevante stukken, is dan ook te kort door de bocht. In werkelijkheid zijn er wél doorslaggevende humanitaire elementen van tel.

Waar de verwerende partij verder nog laat gelden dat “de verzoeker zich in de hoedanigheid van EU-burger evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet, moet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen”, kan dit allesbehalve als een draagkrachtige, zorgvuldig geformuleerde motivering worden beschouwd en toont dit aan dat er in geen geval enig onderzoek werd gedaan naar de persoonlijke situatie van de verzoeker. Minstens werden voormelde parameters niet op afdoende wijze in rekening gebracht of ook maar in de balans gelegd bij het nemen van de beslissing; minstens blijkt dit niet uit de motivering van de beslissing.

Bij verzoeker werd een aanslepende aandoening vastgesteld. Op dit ogenblik heeft hij permanente verzorging nodig, neemt hij veel medicatie en heeft het dan ook regelmatig bijzonder lastig. Van verzoeker kan redelijkerwijs niet verwacht worden dat hij momenteel het land verlaat, gelet op bovenstaande situatie. Dit maakt het genezingsproces extra zwaar voor verzoeker.

Daarenboven verblijft de verzoeker hier in België met zijn partner en minderjarige dochter. Deze laatste moet weldra terug naar de schoolbanken, hetgeen de nodige kosten met zich meebrengt. Dit gezin uiteenrukken door de zieke vader het land uit te zetten, komt de momenteel precaire situatie binnen het gezin allesbehalve ten goede, wel integendeel.

De verwerende partij is kennelijk onredelijk geweest in het nemen van haar beslissing, daarbij toepassing makend van de haar toegekende mogelijkheid om het verblijfsrecht van een EU-burger, die bovendien slechts tijdelijk economisch niet-actief is ingevolge ziekte, in te trekken, zonder daarbij rekening te houden met onder meer zijn gezondheidstoestand en gezinssituatie.

De bestreden beslissing is aangetast door onwettigheid en dient derhalve vernietigd te worden. Bij verzoeker werd een aanslepende aandoening vastgesteld. Hoewel de verzoeker het zowel fysiek als mentaal bijzonder lastig heeft, is hij zich zeer bewust van zijn financiële situatie en heeft hij weldegelijk de wil om te werken doch deze wordt bemoeilijkt door zijn huidige gezondheid.

Gelet op zijn situatie en deze van zijn gezin, kan de verzoeker momenteel nog niet anders dan bijkomend beroep doen op het OCMW.

Indien Uw Raad toch zou oordelen dat de verzoeker prima facie een onredelijke belasting van het sociale bijstandstelsel van het Rijk zou vormen, quod certe non, dan dient in elk geval geconstateerd te worden dat de bestreden beslissing niet afdoende gemotiveerd, minstens onzorgvuldig is.

Op geen enkel moment wordt aangehaald dat verzoeker lijdt aan een tijdelijke aandoening. De verwerende partij heeft zich niet geïnformeerd naar deze aspecten, waar zij nochtans wettelijk gezien rekening mee dient te houden. Indien de verwerende partij toch op de hoogte zou zijn geweest van de persoonlijke situatie van verzoeker, dan heeft zij minstens de wettelijk verplichte belangenafweging niet gemaakt, minstens blijkt dit niet uit de bestreden beslissing.

Indien Uw Raad zou oordelen dat de bestreden beslissing de toets van de zorgvuldigheids- en materiële motiveringsplicht zou doorstaan, dient minstens erkend te worden dat de verwerende kennelijk onredelijk geweest is in het nemen van de bestreden beslissing.

Uit hetgeen supra onder B.2. uiteengezet, blijkt op zijn minst dat de ‘last’ die verzoeker zou vormen voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk van bijzonder geringe – en bovendien tijdelijke! – aard is. De beslissing om het verblijfsrecht van verzoeker in te trekken omdat hij tijdelijk een leefloon ontvangt, is, gelet op zijn persoonlijke situatie, kennelijk disproportioneel.”

3.2.1. Voor een algemene toelichting omtrent de door de verzoeker geschonden geachte artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991, de materiële motiveringsplicht, het zorgvuldigheids- en redelijkheidbeginsel en artikel 42bis van de vreemdelingenwet, wordt verwezen naar hetgeen hieromtrent werd uiteengezet onder de punten 3.1.1. en 3.1.2. van dit arrest.

3.2.2. De verzoeker citeert de verzoeker een aantal motieven van de bestreden beëindigingsbeslissing, waarna hij zich beperkt tot de loutere bewering dat de “*bovenstaande motivering*” niet alleen kennelijk onredelijk is, maar ook intern tegenstrijdig en foutief. De verzoeker verzuimt echter om concreet toe te lichten welke van de door hem geciteerde vaststellingen foutief zouden zijn, waarin de fout of de kennelijke onredelijkheid precies zou zijn gelegen, en waaruit dan wel de interne tegenstrijdigheid zou blijken. Met een dergelijk bloot betoog toont de verzoeker echter niet aan dat de motieven van de bestreden beslissingen niet deugdelijk of dat zij buiten elke verhouding zouden staan tot het besluit om het verblijfsrecht te beëindigen. Ook een onzorgvuldige feitenvinding wordt op hiermee niet concreet aannemelijk gemaakt.

Vervolgens voert de verzoeker in een punt B.2. een uitgebreid betoog waarmee hij wil aantonen dat hij slechts een tijdelijke en geen onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk en waarbij hij de gemachtigde verwijt dat hij geen rekening heeft gehouden en zelfs niet heeft geïnformeerd naar de tijdelijkheid van de financiële steun en de reden waarom er beroep moest worden gedaan op het OCMW. De verzoeker verwijst naar het bepaalde in artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet en benadrukt dat het verblijfsrecht slechts kan worden beëindigd indien hij een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel zou vormen. De bestreden beëindigingsbeslissing zou niet afdoende zijn gemotiveerd, niet zorgvuldig zijn genomen en artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet schenden doordat niet *in concreto* is onderzocht of de verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel.

Dienaangaande merkt de Raad vooreerst op dat de verzoeker uit het oog verliest dat de gemachtigde een einde stelt aan verzoekers verblijfsrecht in de hoedanigheid van werknemer, zoals voorzien in artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet. Het blijkt duidelijk uit de stukken van het administratief dossier dat de verzoeker op 20 april 2016 slechts om een verklaring van inschrijving heeft verzocht en verkregen in de hoedanigheid van werknemer. Het is dit verblijfsrecht dat met de thans bestreden beslissing wordt beëindigd. Verzoekers situatie betreft dus niet de beëindiging van een verblijfsrecht van een beschikker over voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet.

Artikel 42bis, §1, van de vreemdelingenwet bepaalt als volgt:

“§ 1. Er kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie door de minister of zijn gemachtigde indien hij niet meer voldoet aan de in artikel 40, § 4, en de in artikel 40bis, § 4, tweede lid, bedoelde voorwaarden of, voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen, indien hij een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. De minister of zijn gemachtigde kan zonedig controleren of aan de naleving van de voorwaarden voor de uitoefening van het verblijfsrecht is voldaan.

Voor de toepassing van het eerste lid, teneinde te bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk vormt, wordt rekening gehouden met het al dan niet tijdelijke karakter van zijn moeilijkheden, de duur van zijn verblijf in het Rijk, zijn persoonlijke situatie en het bedrag van de aan hem uitgekeerde steun.

Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst.”

De bewoordingen van artikel 42bis, §1, eerste lid, van de vreemdelingenwet zijn bijzonder duidelijk: enkel “voor de in artikel 40, § 4, eerste lid, 2° en 3°, bedoelde gevallen” kan een einde gesteld worden aan het verblijfsrecht van de burger van de Unie indien deze een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel van het Rijk. Aangezien de verzoeker verblijfsrecht genoot als werknemer, en dus in toepassing van artikel 40, §4, eerste lid, 1°, van de vreemdelingenwet, is deze beëindigingsgrond dan ook niet op zijn situatie van toepassing. Bijgevolg is ook artikel 42bis, §1, tweede lid, van de vreemdelingenwet - waarin is voorzien dat bij het bepalen of de burger van de Unie een onredelijke belasting vormt voor het sociale bijstandstelsel rekening moet worden gehouden met het tijdelijk karakter van de moeilijkheden, de duur van het verblijf in het Rijk, de persoonlijke situatie en het bedrag van de uitgekeerde steun – enkel van toepassing indien het verblijfsrecht wordt beëindigd van een burger van de Unie die voorheen verblijfsrecht genoot in de hoedanigheid van beschikker over voldoende bestaansmiddelen, *quod non in casu*. Verzoekers betoog omtrent het tijdelijk karakter van de benodigde steun en het verwijt dat de gemachtigde zulks niet afdoende heeft gemotiveerd en onderzocht, mist derhalve juridische grondslag en is niet relevant *in casu*.

Waar de verzoeker nog betoogt dat de gemachtigde zijn verblijfskaart automatisch intrekt omdat hij tijdelijk een leefloon ontvangt van het OCMW, merkt de Raad op dat verzoekers verblijfsrecht wordt beëindigd omdat hij niet meer aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden voldoet, met name omdat hij geen werknemer meer is en al meer dan zes maanden werkloos is, zodat de verzoeker niet meer kan worden beschouwd als werknemer overeenkomstig artikel 40, §4, of artikel 42bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet. Deze feitelijke en juridische vaststellingen worden door de verzoeker niet betwist. Het blijkt dan ook geenszins dat het ontvangen van een leefloon het determinerend motief zou uitmaken van de thans bestreden beëindigingsbeslissing.

In de mate dat de verzoeker wederom verwijst naar zijn ziekte en hij deze ziekte verbindt aan de tijdelijke onmogelijkheid om geschikt werk te vinden, merkt de Raad in verwijzing naar het gestelde onder punt 3.1.2. op dat de gemachtigde de verzoeker heeft uitgenodigd om zijn humanitaire en economische situatie nader toe te lichten. Tevens heeft de gemachtigde uitdrukkelijk gevraagd naar de omstandigheden waardoor de verzoeker de OCMW-steun heeft bekomen. De verzoeker heeft op 12 juni 2017 kennis genomen van deze uitnodiging en uit de stukken van het administratief dossier blijkt, in weerwil van hetgeen in voorliggend verzoekschrift wordt beweerd, dat de verzoeker dienaangaande geen enkel gegeven of bewijs heeft bijgebracht. De Raad zou zijn bevoegdheid overschrijden indien hij deze pas voor het eerst naar voor gebrachte elementen in rekening zou nemen bij de beoordeling van de wettigheid van de thans bestreden beëindigingsbeslissing. Verzoekers eigen nalaten om op een nuttig tijdstip zijn situatie toe te lichten in antwoord op de duidelijke vragen in de uitnodiging van 22 mei 2017, geciteerd onder punt 3.1.2., ligt dan ook aan de oorzaak van het feit dat de verweerder bij het nemen van zijn beslissing niet kon weten dat de verzoeker gezondheidsproblemen had of tijdelijk arbeidsongeschikt was. Zulks kan echter niet de verweerder, doch enkel de verzoeker zelf, worden verweten.

In een punt B.3. herhaalt de verzoeker de kritiek die hij reeds heeft naar voor gebracht in het kader van het eerste middel. Het volstaat dan ook om de *supra* weergegeven beoordeling te hernemen:

“De Raad benadrukt dat hij te dezen optreedt als annulatierechter. Bij zijn wettigheidstoezicht kan hij dan ook enkel rekening houden met de feitelijke en juridische gegevens waarvan het bestuur kennis kon hebben op het moment van de bestreden rechtshandeling (RvS 26 maart 2013, nr. 222.999). In de mate dat de verzoeker thans stukken en elementen bijbrengt die hij niet eerder aan de verweerder heeft voorgelegd, moet er dus op worden gewezen dat de Raad zijn bevoegdheid zou overschrijden indien hij met deze pas voor het eerst naar voor gebrachte elementen rekening zou houden.

Zoals supra reeds werd vastgesteld, werd de verzoeker per brief werd uitgenodigd om alle bewijzen en elementen bij te brengen in het kader van de eventuele beëindiging van zijn verblijfsrecht. Daarbij werd tevens uitdrukkelijk mede gedeeld dat de verzoeker, indien hij over humanitaire elementen beschikt

waarmee rekening dient te worden gehouden bij de beoordeling van zijn dossier, hij de bewijzen van deze elementen kon voorleggen. Hierbij wordt tevens uitdrukkelijk gewezen op het bepaalde in artikel 42bis §1, derde lid, van de vreemdelingenwet, dat luidt als volgt: "Bij de beslissing om een einde te stellen aan het verblijf, houdt de minister of zijn gemachtigde rekening met de duur van het verblijf van de betrokkene in het Rijk, diens leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk en de mate waarin hij bindingen heeft met zijn land van herkomst." Bijgevolg kwam het aan de verzoeker zelf toe om zijn gezondheidssituatie en gezinstoestand te verduidelijken en om desbetreffend bewijzen naar voor te brengen. Aangezien de verzoeker aan deze vraag echter geen enkel gevolg heeft gegeven, kan het de gemachtigde niet worden verweten dat hij niet motiveerde omtrent enige concrete gezondheidsproblematiek of familiale omstandigheid van de verzoeker. Het spreekt voor zich dat geen rekening kon worden gehouden met elementen waaromtrent door de verzoeker geen stavingstukken werden voorgelegd.

Omtrent verzoekers gezins- en gezondheidssituatie wordt in de bestreden akte dan ook op pertinente wijze het volgende gesteld: "Er werd evenmin aangetoond door betrokkene dat zijn leeftijd, gezondheidstoestand, gezinssituatie en economische situatie, sociale en culturele integratie in het Rijk een mogelijke belemmering vormen of een dermate ernstig belang vertegenwoordigen voor betrokkene dat hij zich in de onmogelijkheid zou bevinden om gevolg te geven aan deze beslissing. In de hoedanigheid van EU-burger moet hij zich evengoed in de eigen lidstaat of in een andere lidstaat waar hij aan de verblijfsvoorwaarden voldoet kunnen vestigen, zich kunnen integreren, medische verzorging kunnen genieten, een gezinsleven of economische activiteit kunnen uitbouwen." De verzoeker toont niet aan dat met deze vaststellingen ten onrechte voorbij zou zijn gegaan aan enig concreet gegeven dat aan de gemachtigde ter kennis was (gebracht) op het ogenblik van de bestreden beslissingen. Evenmin toont hij aan dat deze vaststellingen feitelijk of juridisch onjuist zouden zijn. Met de loutere verwijzing naar zijn ziekte en het schoollopen van zijn dochter, toont de verzoeker nog niet aan dat de behandeling van deze ziekte of het school lopen van zijn dochter niet mogelijk zou zijn in Bulgarije of in enig ander Schengenland.

Het recht om te worden gehoord waarborgt voorts dat eenieder in staat wordt gesteld naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken in het kader van een administratieve procedure en voordat een besluit wordt genomen dat zijn belangen op nadelige wijze kan beïnvloeden. Die regel beoogt met name, ter verzekering van de effectieve bescherming van de betrokken persoon, deze laatste in kennis te stellen om een vergissing te corrigeren of individuele omstandigheden aan te voeren die ervoor pleiten dat het besluit wordt genomen, niet wordt genomen of dat in een bepaalde zin wordt besloten. De hoorplicht houdt niet in dat dit "horen" noodzakelijk mondeling moet gebeuren (RvS 10 juni 2004, nr. 132.280). Het volstaat dat de betrokkene in de gelegenheid werd gesteld om nuttig zijn standpunt naar voor te brengen omtrent de te nemen beslissing, hetgeen ook schriftelijk kan.

Waar de verzoeker aangeeft dat hij, na de voormelde uitnodigingsbrief, niet bijkomend werd uitgenodigd om te worden gehoord, merkt de Raad op dat de verzoeker erkent dat hij met een schrijven van de verweerder, dat blijkens de stukken van het administratief dossier op 12 juni 2017 werd ter kennis gebracht, werd uitgenodigd om in toepassing van artikel 42bis van de vreemdelingenwet alle relevante stukken mede te delen met betrekking tot zijn huidige situatie. De verzoeker werd aldus uitdrukkelijk geïnformeerd nopens het feit dat de gemachtigde, aan de hand van de nieuwe voor te leggen stukken, zou nagaan of de verzoeker nog beantwoordde aan de aan zijn verblijf gestelde voorwaarden. Zoals hierboven reeds werd aangehaald, blijkt dat de verzoeker op geen enkele wijze heeft gereageerd op deze uitnodigingsbrief. De verzoeker kreeg van de gemachtigde vijftien dagen de tijd om relevante gegevens naar voor te brengen, en nog eens twee weken nadien werden de bestreden beslissingen getroffen. Het blijkt echter dat de verzoeker na de kennisname van de uitnodigingsbrief en voorafgaand aan de bestreden beslissingen geen enkel stuk heeft overgemaakt aangaande zijn economische toestand en evenmin dat hij evenmin enig humanitair element heeft doen gelden waardoor hij het verblijf alsnog zou kunnen behouden. In de gegeven omstandigheden moet dan ook worden vastgesteld dat de verzoeker daadwerkelijk de mogelijkheid heeft gehad om alle nuttige elementen aan de gemachtigde voor te leggen, doch zelf in gebreke is gebleven. Dergelijk gebrek aan zorgvuldigheid kan enkel aan de verzoeker zelf worden verweten, en kan niet worden aanzien als een schending van de hoorplicht of van de zorgvuldigheidsplicht in hoofde van de gemachtigde. De verzoeker heeft derhalve de mogelijkheid gehad om naar behoren en daadwerkelijk zijn standpunt kenbaar te maken. Dat de verweerder hem nogmaals zou moeten horen met het oog op het bekomen van bijkomende informatie, kan niet worden bijgetreden."

Zoals voormeld, is het voor het overige *in casu* niet relevant of de verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt van het sociale bijstandstelsel. Nog minder kan de verzoeker er op aansturen dat de Raad zich in de plaats van het bestuur zou stellen door de thans voor het eerst naar voor gebrachte

gegevens inhoudelijk te beoordelen en zich uit te spreken over de vraag of de verzoeker al dan niet een onredelijke belasting vormt van 's Rijks sociale bijstandstelsel.

Waar de verzoeker het disproportioneel acht om zijn verblijfsrecht in te trekken omdat hij tijdelijk een leefloon ontvangt, merkt de Raad nogmaals op dat het verblijfsrecht beëindigd (en niet ingetrokken) wordt niet omdat de verzoeker leefloon ontvangt, maar omdat hij geen werknemer meer is en hij ook niet langer als werknemer of werkzoekende in de zin van de artikelen 40, §4, eerste lid, 1°, en 42bis, §2, 3°, van de vreemdelingenwet kan worden beschouwd. Dat de gemachtigde daarnaast nog onderzoekt of de verzoeker eventueel een verblijfsrecht zou kunnen genieten als beschikker van voldoende bestaansmiddelen in de zin van artikel 40, §4, eerste lid, 2°, van de vreemdelingenwet en waar de gemachtigde besluit dat dit niet het geval is en de verzoeker "*daarenboven een onredelijke belasting vormt of tenminste gevormd heeft*", maken deze vaststellingen zoals de verweerder in de nota met opmerkingen terecht stelt slechts een overtollige motivering uit. De bestreden beëindigingsbeslissing wordt immers reeds voldoende geschraagd door de determinerende vaststelling dat de verzoeker geen werknemer meer is en niet meer als werknemer, noch als een werkzoekende kan worden beschouwd zodat hij niet meer voldoet aan de aan zijn verblijf als werknemer gestelde voorwaarden. De kritiek op de aangegeven overtollige motivering is derhalve onontvankelijk (cf. RvS 30 oktober 2014, nr. 228.963; RvS 19 februari 2009, nr. 190.636).

Overigens kan, gelet op het volkomen stilzitten van de verzoeker na de ontvangst van de duidelijke vragen in de brief van 22 mei 2017, enkel worden vastgesteld dat de gemachtigde op goede gronden heeft gesteld dat het bij gebrek aan medewerking van de verzoeker niet kan worden vastgesteld in hoeverre hij eventueel zou voldoen aan de voorwaarden om in een andere hoedanigheid overeenkomstig artikel 40, §4, van de vreemdelingenwet het verblijfsrecht te behouden. De Raad is geen feitenrechter zodat het niet opgaat om de Raad achteraf alsnog proberen te overtuigen dat er elementen zijn die pleiten voor het behoud van het verblijfsrecht.

Er kan dan ook geen schending worden vastgesteld van de door de verzoeker geviseerde beginselen van behoorlijk bestuur, noch van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 of van de artikelen 40, §4, eerste lid, 2°, en 42bis van de vreemdelingenwet.

Het tweede middel is, voor zover ontvankelijk, ongegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op eenentwintig december tweeduizend zeventien door:

mevr. C. DE GROOTE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. K. VERKIMPEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

C. DE GROOTE